27րդ ՏԱՐԻ Թիւ 7428 28 ՍԵՊՏԵՄԲԵՐ 1910 ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ

11 Octoebr, 1910 27me année N. 7428

ՏԵՂ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Դուրքիւճ եւ չեն տուփիր
ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ պայմանները տեսնել Դրդ էջը։
ԽՄԲԱԳՐԱՊԵՏ՝ ԵՐՈՒԱՆԴ ՕՏԵԱՆ
Տ. ՊԱՅԼԻՒ, ԳԱԼԱԹԻԱ

10 PARAS

Արեւելք

ԱԶԳԻՆ ՕՐԱԹԵՐԹԸ

آروه‌لك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیان
درعلیه غلطه

AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur Propriétaire
Karekin Boyadjian
Cons/ple Galata

ՓՈՐԹՈՒԿԱԼ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

Ա.

Այն ինչ ալկարդը հանդիսաւոր կ'ըլլայ հինաւուրց Թագաւորութեան մը կործանման և հանրապետութեան մը հաստատման, որով այդ գործօնութիւնները կատարող երկիրը քաղաքական աշխարհի բովանդակ ուշադրութիւնը իրեն վրայ կը հրաւիրէ, կ'արժէ որ համառօտ կերպով ներկայացնենք անոր պատմական անցեալը։

Փորթուկալը որ հին առեւնները Լիւսիտանիա կ'ըսուէր, Քրիստոսէ չորս դար առաջ ալկարհակալուած էր կարթագինացիներէն, որոնք յետոյ տիրեցին Սպանիոյ ալ Ա.յլ մինչ սիրք դրած էին Ֆրանսայի ևս տիրելով Իտալիա անցնիլ ընդհարեցան հռոմայեցիներուն, որոնց հետ 50 տարիի չափ պատերազմեցան (Ք. և Բ. դար Քրիստոսէ առաջ) և վերջապես յաղթուելով, Սպանիոյ հետ նաև փորթուկալը իրենց լծնամիներուն ձգեցին և ետքապէն գալս ելան, քաշուելով Ափրիկեան իրենց բնիկ հողին վրայ ապժոռ Ալճերիա և Թունուզի երկիրները, որոնք քիչ առնէն Հռոմայեցիներուն ձեռքը անցան վերջնական կերպով (146 Ք. Ա.)։

Փորթուկալ և Սպանիա Հռոմայեցիներէն նուաճուած մնացին, աւելի քան 600 տարի, մինչեւ Քրիստոսի Ե. դարը, երբ բարբարոսներու մեծ արշաւանքը վերջ տուաւ Հռոմայեցիներու Ալեւմտեան կայսրութեան 476ին, որուն ընդարձակ երկիրները բարբարոսները իրենց մէջ բաժնեցին։

Առնոցմէ Ալան կոչուած ազգն էր որ գրաւեց փորթուկալի երկիրը, ինչպես վիսիկոթները, վանտալները և Սուեւները իրենց մէջ բաժնած էին Սպանիան։ Բայց քիչ առնէն վիսիգոթները աւելի զօրանալով արագ սեցին միւս բարբարոսները և նուաճեցին ամբողջ Սպանիան և փորթուկալը։

Սակայն իրենք ալ երկար առեն չկրցան վայելել այս գեղեցիկ ու արգասաբեր թերակղզին, վասն զի 711ին Արաբացիները՝ որ հարիւր տարիէ պակաս ժամանակի մէջ ինդոս գետէն մինչեւ Ձիբրալթարի ափերուկեան եղերքը գրաւած էին, իրենց Մուսա զօրավարին առաջնորդութեամբ, դէմը գանուող եւրոպական երկիրը անցան և աշխարհակալեցին բովանդակ Պիրենեան ցամաքակղզին, վճռական յաղթութիւն մը տանելով Վիսիգոթներու վերջին թագաւոր Ռոդարիկի վրայ, որ թագաւորութեանը հետ կեանքն ալ վրայ տուաւ այդ դժբաղդ ճակատամարտին մէջ։ Միւս կալիֆա փոքր գետառը զերծ մնաց Արաբացիներու լուծէն, որովհետեւ Պելագիոս անուն Վիսիգոթ իշխան մը անոր Աստուրեան լեռներուն մէջ կրցաւ քրիստոնեայ Սպանիացիներուն անկախութեան դրօշը կանգնուն պահել, հակառակ Արաբացիներուն թափած անհուն ջանքերուն ու ճիգերուն՝ աղատութեան այդ փոքրիկ օրրանն ալ ոչնչացնելու մասին։

Պելագիոսի հաստատած փոքրիկ իշխանութիւնը հետզհետէ մեծցաւ՝ թագաւորութեան վերածուեցաւ և անառաւի մը մէջ ինկած կայծի մը պէս կամաց կամաց ճարակելով վառեց, լափեց ասիճանաբար արաբական տէրութիւնը Սպանիոյ մէջ։

Քրիստոնեայ Սպանիացիներուն և մահմետական Արաբացիներուն այս պայքարը տեւեց ճիշդ 781 տարի և վերջապես յանգեցաւ վերոյիշեալներուն վճռական պարտութեանը ու Սպանիան ձգել մեկնելուն 1492ին։

Բայց այդ վերջնական յաղողութիւնը դեռ ձեռք բերած չէին Պելագիոսի յաջորդները, երբ իրենցմէ մէկը, Ալֆոնս Ա. Քաթթիլիոյ (Մատրիսի նահանգին) թագաւորը Դաղիացիներուն օգնութեամբ մարբեց փորթուկալը Արաբներէն, ու կոմսութիւն մը հաստատեց հոն 1087ին, զոր տուաւ իրեն օգնող Դաղիացիներէն պետին՝ Թաբկոնի Հենրի իշխանին, որ Ալֆոնս թագաւորին թեսայանի լով չար ըզօրացաւ, զարգացուց տերութիւնը և 17 անգամ յաղթեց փորթուկալը իր ձեռքէն առնելու համար իր վրան յարձակող Արաբացիներուն իր որդին Ալֆոնս ալ աւելի զօրանալով և Արաբներուն վրայ 1139ին մեծ յաղթութիւն մը տանելով թագաւոր հռչակուեցաւ, յաջորդութիւնը որդիէ որդի ժառանգական ըլլալու պայմանաւ։

Այս թագաւորութիւնը մնատէս պատերազմ ընելով սկիզբները Արաբացիներուն հետ և անոնց անկումէն ետքը Սպանիացիներուն դէմ՝ չարունակեցաւ մինչեւ 1580, որ առեն Սպանիոյ Փիլիպ Բ. նշանաւոր թագաւորը օգտուա քաղելով փորթուկալի վերջին Սեպաստիէն թագաւորին անժառանգ մեռնելէն, անիրաւաբար յարձակեցաւ, տիրեց փորթուկալի, ինչպէս և անոր անդրծովեան բոլոր գաղութներուն, որոնք չատ աւելի ընդարձակ էին քան այն առեն օրուան եւրոպական տէրութեան գաղթային սահմանները, մինչեւ իսկ անգլիականներէն։

Սակայն փորթուկալը 60 տարի միայն կրեց Սպանիոյ լուծը. 1640ին Պրականցայի դուքս Ճովհաննէսի ազատասիրութեամբ մէկ յարդու պէս ոտք ելաւ բոլոր երկիրը, կոտրեց սպանիական պահակազօրքը, սպանեց փոխարքան և անոր կինը, տիպեց բոլոր բերդակալներուն հրամայել որ անձնատուր ըլլան։ Այդպէս երեք չորս ժամու մէջ ամէն բան լինցուցին, կատարեալ իրոդութիւն մը մէկտեղ գրին և Ճովհաննէս դուքսն ալ թագաւոր հռչակեցին 1640ին։ Պրականցայի այս առնէն էր որ այդ թագաւորէն ի վեր յաջորդաբար կը թագաւորէր ցարդ։

Սակայն 1808ին արկած մը անցուց այս հարստութիւնը երբ նոյն առեն թագաւորը Ճովհաննէս Զ. համբակեցաւ Նաբոլէոն Ա.ի հաստատած ցամաքային պաշարումը առ ոչինչ համարել և Անգլիոյ հետ առևտրական յարաբերութիւն ընել, բարկացաւ Ֆրանսայի ամենազօր կայսրը, բանակ մը խրկեց ու դրաւեց փորթուկալը։ Ճովհաննէս թագաւորը այն առեն Պրազիլիա փախաւ, որ փորթուկալեան գաղթավայր մըն էր, և հոն մնաց մինչեւ Նաբոլէոնի աշխարհակործան անկումը։ Բայց երբ 1821ին վերստին Փորթուկալ դարձաւ Ճովհաննէս, իր որդին Ֆոն Բեթրոն Պրազիլիոյ փոխարքայ ձգելով, այս վերջինը Պրազիլիացիները դէմ և հաստատեց Պրազիլիոյ անկախութիւնը, որուն կայսր կարգուեցաւ Ֆոն Բեթրօ Ա. անունով 1882ին։ Ասոր որդին էր Ֆոն Բեթրօ Բ. Պրազիլիոյ կայսրը, զոր 1889ին գահընկէց ըրին Պրազիլիացիները և հանրապետութիւն հաստատեցին որ ցարդ կը տեւէ։

Իսկ Փորթուկալի մէջ Պրականցայի տունը Ճովհաննէս Զ.ի ժառէն եւքն ալ չարունակուեցաւ մինչեւ այժմու Մանուէլ Բ. դեռատի թագաւորը, որու գահընկեցութիւնն է որ տեղի ունեցաւ և տեղը հանրապետութիւն հաստատուեցաւ այժմ։

Ցայսրդ յօդուածով պիտի խօսինք Փորթուկալի անցեալ փառքերուն և գործունէութեան վրայ, զոր ունեցած է աշխարհի քաղաքական անտեսական և առեւտրական թատերաբեմին վրայ, և մանաւանդ այն դերին վրայ՝ զոր կատարած է աշխարհահռչակ պրչուածքներով երկրաքաղը մարդկութեան ծանօթացնելու առաքելութեան մէջ։

ՄԱՐԿՈՍ ՆԱԹԱՆԵԱՆ

ԲԱՐԵԿԱՐԴՈՒԹԵՆԷ ԱԻԵԼԻ ԲԱՐԵԿՐԹՈՒԹԻՒՆ

Եկեղեցական թարեկարգութեան հարց մը կը առաջանի առենէ մը ի վեր հրապարակին վրայ, եւ այս մասին Օսեան Է.ի բառնին նման «կորոյնն միեւնոյն խոռն» իրենց կարծիքները յայտնեցին լրագրութեան մէջ, այսպէս կամ այնպէս բանաձեւեր ներկայացնելով, այնքան որ՝ եթէ Համաքաւարը ամէն մէկուն գոնացում տալու անխոհեմութիւնը ունենայ, չենք կարծեր որ Հայ Եկեղեցին իր ինքնուրոյնութենէն բեկոր մը գոյութեան իրաւունք ունենայ ալեւս։

Բարեկարգութեան մասին արտայայտուած այս կարծիքներու, Թեոդորոսին մէջ սակայն, ոչ ոք անգամ մը ծանրացաւ Հայ Եկեղեցին պաշտօնութեան մէջ զգալապէս չնչառող այն բարեկրթութեան մասին, որմէ փարատիներով հեռու մնացած է մեր եկեղեցականութիւնը, որ իր ներքնականացած հանգամանքովն իսկ եւ իսկ արտայայտիչ կարեւոր սարքն է կրօնքին ու եկեղեցւոյն։ Ոչ մէկ Ազգի ալխարհիկ անդամ այնքան մօտէն չարաբերութեան և չփման մէջ եղած է և կրնայ ըլլալ իր եկեղեցւոյն և կրօնքին որքան եկեղեցականութեան հետ։ Որովհետեւ՝ ընկերային կեանքի տեսչօտ ու բարդ պայմաններուն մէջ, մարդ ոչ պատճառութիւնը կրնայ ունենալ առար եւ ոչ ալ ժամանակը, մանաւանդ որ անոնք կազմելով կեանքի բնական հարցերը, չսնագբգռումի լուրջ դեռին մը չեն ընծայեր մարդութեան։

Եւ հոս կը ծանրանայ հղերին անձնականութեան վրայ, գերապատուելէ պարտաւորութեանց ամենէն բարձր՝ ոտնահարգելու համար իր հօտին հոգեւոր քաղաքակրթութիւնը, եւ չվրիպեցնելու համար ան՝ սայթաքումի կեղտոտ արահետներէն։

Իրեւ այս հանգամանքէն դիւրին է ուրեմն հետեւցնել թէ, հղերին բարոյական դերը՝ և անոր չնարաթութիւնը ժողովրդեան խաւերուն մէջ, աւելի աչքառու է և նպատակաւոր, քան որևէ եկեղեցիի նիւթական չենք, որ առանց իր գիտակից պաշտօնեութեան, ինքնին անհրապոյր է և անյօժ սրտերու ու հոգիներու, հոգ չէ թէ անոնք իրենց ձօն պերճութիւններուն հետ, ամենէն ձօն գաղափարականներովը ներկայանան հաւատացեալին առջեւ։

Հղերը՝ եկեղեցիին և ժողովրդեան միջեւ առնմանուած է ըլլալու այն զմայլելի օղակը՝ մերձեցումի և համակրութեան չղթայովը գօտեպնդելու համար զանոնք։ Եւ երբ՝ այն պաշտօնեութիւնը, որ հոչուած է ծառայել այդ եկեղեցիին, զուրկ է իր հանգամանքին գեղակրութեանը, չէ թրագրիր իր կարգքին տակ պարտականութեան ձայնին վանկերը, և վերջապէս ոչ-բարեկրթութեան ճահիճներուն խորը կը թաթախի, ինչպէր ժողովուրդը «Հոգին» լսէ այդ հղերականութենէն, և իր յարգանքի ու պատկառանքի բաժինը ընծայէ անոր։ Ի հարկ է այդ պարագային ամէնամաշոր ուծացում մը առալ պիտի գայ ժողովուրդին ու եկեղեցականութեան միջեւ, որ պիտի խրտուսէ հոն մինչեւ եկեղեցին, սառ անտարբերութեան և ոչնգութեան կորիզը նեսելով ան նոյնց սրտին մէջ։

Հայ եկեղեցականութիւնը դժբաղդաբար այս երեսոյթը կը պատկերացնէ մեզի այսօր, կիներէն մինչեւ դարերը, բացառութիւն ընկալեալ պաշտօնի մէջ՝ չատ քանցաուրթիւն մը դուրս թողելով։ Ա՛րատեկրթութիւնը, պաշտօնի անգիտակցութիւնը, անքաղաքավարութիւնը ամենքը՝ ամենքն ալ, այնքան խոր արմատ ձգած կը տեսնուին մեր եկեղեցականութեան մէջ, որ՝ հասարակ ասպարէզներու հետեւող մարդիկներու մէջ իսկ՝ չէ կարելի երբեք երեւակայել։ Եւ չատ ցաւալի է ըսել որ, մեր վանական մելոդրամներուն մէջ, ուրկէ ազատուելէն ձնունդ կառնէ մեր հոգեւորականութիւնը, իր ուսումնական ծրագրին մէջ մտասէջ անփութութիւնը ունեցած է, ամենէն մեծ դասին, այնինքն քաղաքավարութեան և բարեկրթութեան տարերքներուն, գէթ նախնական բաժինը դասախօսելու, եւ անոնցմով հրահանգելու համար անոնք՝ ապագայ ընկերային կեանքին մէջ։ Դասատու խոր անկիւներէն եկող պատանիներուն համար, աւելի հրամայողական պահանջ մը է արդիականները բարեսիրեան եկեղեցականի մը այցելած առենս դիտելի դեռ չատ երիտասարդ վարդապետ մը, որ իր սաքերը ճիշդ եպիսկոպոսին դէմը փռած սիկառ կը ծխէր։

Ինդիրը այդ եկեղեցականին «բարեսիրեան» ըլլալու հանգամանքը չէ որ կը չահագրգռէ մեզ, այլ այդ երիտասարդ վարդապետին ունեցած բարեկրթութեան պակասն է, որ ցաւելէ զատ ուրիշ արգասաւորութիւններու։ Որովհետեւ՝ ամենահասարակ մարդու մը ներկայութեան իսկ, ներելի չէ որ կարծէ որ եւ է մէկը իր կազատաբար երեսցուցած սաքերուն անուշադրութիւնները՝ ներարկէ դիմացինին քիթը։ Սակայն կը յատկանչէ քաղաքավարութեան անհրի պահանջը, որ կոպտութիւն և բրտութիւն ալ կը նշանակէ։

Սակ զատ՝ մեր եկեղեցականներուն նկարագրի մէկ ուրիշ թերութիւնն ալ, ներկայ ընկերային կեանքի անհերդիտնակ եղող ընթացքին է։ Եւ ատիկա իրենց հնդացագիտութեան պակասն է, որ այսքի կը զարնէ զանազան պարագաներու մէջ։ Եւրոպայի կղերականները ունեցած կենցաղագիտութիւնը, բարեկրթութիւնը, և քաղաքավարութիւնը այսօր առածի կարգ անցած է, կը տեսնենք չատ անգամ թէ որքան յարգելի ձեւերով կը խօսին, կ'ողջունեն անոնք իրենց դիմացինը։ Մինչդեռ մեր կղերը՝ բոլորովին ներհակ պատկերացումը կը ցուցադրէ առաջ։ Ծիծաղ և հին ձեւերու պայմանագրա-

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹԵՐԹՕՆԸ (42)

ԸՆՏԱՆԻՔ, ՊԱՏԻՒ, ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

(ՊՈԼՍԱՀԱՅԵՑ ԿԱՐԳԵՐ)

ՀԵՂԻՆԱԿ

ԵՐՈՒԱՆԴ ՕՏԵԱՆ

ԳԼՈՒԽ ՆՕՓԵՐՈՐԴ

Վերջապէս ժամանակը եկաւ մեկնելու, գինեպանը և Սերգիս ոտքի ելան ուսա բարով բսին և դէպի դուռը ուղղեցան Գարեգինի հետ հեռեւեալ առաւօտ ժամադիր ըլլալով։

Փաղցը Հաճի Թումիկ ըսաւ Սերգիսին։

— Միւսիս Սերգիս խնդիրք մը ունիմ չէ՛ չպիտի ըսես և խօսք պիտի առաս որ պիտի կատարես... տե՛ս ես քու խօսքիդ մարկ ըրի։

— Ինչ է խնդիրքդ։

—Ահկա ադ օրթեայրին պիտի տաս, թո՛ղ Մնունդի խաչկին ընէ...

Ու գինեպանը անոր յանձնեց Ղուկաս էֆէնտիէն ընդունած երեք ոսկին։ Ասով կարծես թէ Հաւատացում մը կը զգար խզէն վրայ։

ԳԼՈՒԽ ՈՒՔԵՐՈՐԴ

Լեւոն կոկիկեան, տասը օր էր որ մեկնած էր Պոլիսէն ու այդ միջոցին երեք նամակ գրած էր իր նշանածին՝ Ռոզիկի, առաջինը Փիլիպէէն, եկորդը Վիէննայէն և վերջինը Բարիզէն, որուն մէջ կը յայտնէր որ հակառակ իր ենթադրութեան, չի պիտի կրնար երկու չաբաթէն վերադառնալ և հաւանօրէն իր բացակայութիւնը տարի մը պիտի տեւէր և թէ այս պարագան անհուն յուսահատութիւն կը պատճառէր իրեն։

«Ամբողջ ուղեւորութեանս միջոցին քու վրադ մտածեցի, կը գրէր, և հոս հասնելէս ետքն ալ վայրկեան չէ եղած ուր քեզ չը յիշեմ։ Բարիզը զոր այնքան կը սիրէի, հիմա ձանձրոյթ կը պատճառէ ինծի և կ'ուզեմ ժամ առալ գործս լինցնել քու քովդ դառնալու համար։ Դժբախտաբար տեսուած եմ սպառելու անգգուացի գոհարավաճառի մը որ լսնաձնէն պիտի գայ և որ ես կ'ենթադրէի որ արդէն հոս պիտի գտնէի։»

Եւ երիտասարդը պատատագին կը խնդրէր նշանածէն որ ամէն օր նամակ գրէր իրեն, որովհետեւ կ'ըսէր, քու նամակներովդ միայն կ'ապրիմ։»

Ռոզիկ երիտասարդին այս սիրային յայտարարութիւնները կը լսէր անտահման հրճուանքով մը։ Արդէն Լեւոնին մեկնելէն երկու օր ետքը նամակ մը գրած էր անոր և յետոյ, յաջորդաբար երկու օրը անգամ մը, չարունակած էր իր նամակները։ Բայց անոնք չատ կարճ էին և չուներ երիտասարդին նամակներուն խանդավառ ու հրայրքոտ չեչտը։ Ռոզիկ զգաց որ պէտք էր ինքն ալ աւելի կրակ դնէր ամէն եռքը իր գրութիւններուն մէջ, որպէսզի նշանածը կասկած չունենար իր զգացումներուն մասին։

Երբ իր մօրը կարդաց Լեւոնի նամակը, մայրն ալ նոյն խրատը տուաւ։

— Նայէ՛ որ սիրտը վրադ տաք պահես բաներ գրես, ըսաւ։

Եւ սակայն, եթէ Լեւոն, իր բացակայութեան մէջ իակ խանդակաթ սիրահար մը կը մնար, իր մայրը, տիկին Անթառամ հեռագրեր պղտ վերաբերում մը կ'ունենար իր հարսնցուին հանդէպ։

Իր տղուն մեկնելէն ի վեր երբեք այցելութեան չէր եկած Ղուկաս էֆէնտիի տունը. թէև Ռոզիկ ու իր մայրը մէկ քանի անգամ գացեր էին պանդոկ, զինքը տեսնելու։ Այդ տեսակցութեանց միջոցին ալ չատ չէր կերպով վարուեր էր։

Ռոզիկ իր նշանածէն ամէն նամակ ըստանալուն՝ փութացած էր երթալ իմացնելու տիկին Անթառամի։ Եւ այս բանը ա՛լ աւելի կատղեցուցած էր զայն, քանզի Լեւոն մինչեւ հիմա տակաւին երկտող մը չէր գրած իր մօրը։ Ու Ռոզիկի դէմ նախանձը բոլո դէր էր օրմին մէջ։

— Այսչափ տարուան մայրը, երեկուան նշանածին համար մոռցաս, կը խորհէր դառնութեամբ։

Տիկին Անթառամի յայտնապէս թշնամական այս ընթացքը միակ սեւ ամպն էր Ռոզիկի պայծառ երկնքին վրայ։ Եւ չատ անգամ մայր ու աղջիկ տխրութեամբ իրենց մտատանջութիւնը իրարու կը հաղորդէին այս մասին։ Բայց Ղուկաս էֆէնտի բնաւ փոյթ չէր ըներ ատոր համար։

— Ատ ճարին բնաւ կարեւորութիւն մի՛ տաք, կ'ըսէր, հերիք է որ տղան ձեռքերնուս մէջն է...

Ու կը փութացնէր օժիտի պատրաստութիւնները որպէս զի Լեւոն վերադառնալուն պէս կարելի ըլլար հարսնիքը կատարել։

Եւ սակայն տիկին Անթառամ արհամարհելի թշնամի մը չէր և ամենեւին չէր յուսահատած այս նշանառութեան ետ բնելու մասին, միչտ իրեն գործակից ունենալով Տ. Մինասի հայրը որ գրեթէ ամէն օր կուգար զինքը տեսնելու։

Այն օրն ուր Ռոզիկ Բարիզէն նամակը առած էր, ուզած էր կրկին երթալ տիկին Անթառամին լուր տալ և մօրը ընկերակցութեամբ ուղղուած էր Պրիտօլ պանդոկը, բայց հո՛ն դռնապանը իրենց ըսած էր։

— Տիկին կոկիկեան դուրս եւած է։

— Ե՞րբ կը վերադառնայ։

— Հաւանօրէն չատ ուշ, ինք այսպէս ըսաւ...։

Երկու կիները իրենց այցելութիւնը ձգեցին, Բայց Ռոզիկ իրենցմէն վրայ երկտողմ մը իմացուց թէ Լեւոնէն նամակ ըստացած է Բարիզ հասնելէն ետքը, որով իր բացակայութեան քիչ մը երկարիլը կը ծանուցանէ։ Ցետոյ աւելցուց թէ հեռաեալ օրը կրկին պիտի գային զինքը տեսնելու։

Արդ, դռնապանը կը սեէր։ Տիկին Անթառամ հո՛ն, պանդոկն էր, սակայն ինք պատուիրած էր որ եթէ հիւր գար այդպէս ըսէին։

Եւ պանդոկին մէջ առանձին չէր, այլ Տ. Մինասի քահանային հետ գլուխ գլխի կը խորհրդակցէին։

Քահանան հաւատացուցած էր տիկին Անթառամի որ եթէ աղուն նշանը հոս ըսէր, Սմսարեաններէն պատրաստ էին իրենց աղջիկը տալու ուշեր առալ հաղարոսկիի օժիտով մը, մինչ Ղուկաս էֆ. հազիւ երեք հազար ոսկի խոստացած էր և այն ալ պարզ խոստում մը զոր հաւանօրէն չպիտի յարգէր. մանաւանդ որ, կ'ըսէր քահանան, իր առած սոսկ տեղեկութիւններուն համեմատ, Ղուկաս էֆ. մեծ-մեծ կոչտասներ ըրած էր իր գործերուն մէջ և չատ նեղ դրութեան մատնուած էր։

(ՇԱՐՈՒՆԱԿԻ)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԳՈՒՆԴ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՈՒՇԱՄԱՏԵԱՆ

ՆԱԿԱՉՆ ԴԱՇՏԱՀԱՅՈՑ

(ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ԳՈՐԾԱԿԱԼՈՒԹԻՒՆ)

ԴԱՐԱՎԱՅԻՆ ՏԱՐԻ

(107)

"ԱՐԱՐԱՏ" ՏՊԱՐԱՆ ԹԵՐԹԱԳՐԱՏԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՂԱՎԱՐԱԿԱՆ

ԿԱՅՍԱԿԱՅԱՑ ԴՈՒՆԴ

Դարձեալ մեր ազգային կեանքի մէջ ներկայ է մեզ համար ուրախալի եւ հպարտութեան առիթ տուող երեւոյթ մը։ Ամերիկահայ գաղութներէն մէկուն մէջ, Ֆրեզնոյի մէջ, ազգային ուժերը միացած են եւ ստեղծած ազգային միութիւն մը։ Ֆրեզնոյի մէջ ալ ունինք ազգային միութիւն մը, որ կը կոչուի Ֆրեզնոյի Հայ Միութիւն։ Ասիկա ալ ունի իր ազգային դպրոցը, իր ազգային ակումբը, իր ազգային ամէն տեսակ հաստատութիւնները։ Ասիկա ալ ունի

ԺԱՄԱՆԱԿ ՀԱՅԿԱԿԱՆ

ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ-ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ «ԺԱՄԱՆԱԿ»-Ի

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ռուսաստանի համար 12 ռուբլի, արտասահմանի համար 15 ռուբլի։ Կիսամեայ 6 ռ. 50 կ. Երեք ամսուան 3 ռ. 50 կ. Մէկ ամսուան 1 ռ. 20 կ. Առանձին համար 5 կ.։ Հին համարներ 10 կ.։ Հասցէ փոխելու համար 50 կ. Հասցէ փոխելու ժամանակ պէտք է յիշել թէ ո՞ր թուականէն ո՞ր թուականը կը փոխուի հասցէն։ Ձրի նմոյշներ չենք տար։ Ամսագրի վրայ գրուած գումարները ստացուած չեն համարուիր, եթէ ստացականի մէջ չեն գրուած։ Ստացականի վրայ գրուած գումարները ստացուած չեն համարուիր, եթէ ամսագրի մէջ չեն գրուած։ Ամսագրի վրայ գրուած գումարները ստացուած չեն համարուիր, եթէ ստացականի մէջ չեն գրուած։

Ամսագրի վրայ գրուած գումարները ստացուած չեն համարուիր, եթէ ստացական

ՊՈՍՏԱՆ

ՊԱՏՎԱՎՈՐ ԿՈՄԻՏԵԻ ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՄՈՒԼԻ ԿՈՑՈՒԱԾ 1881ի ՀԱՄԱՐ ԱՐՏՕՆԱԿԱՆ

Ընծայուած կերդումով հրապարակի, իր տասնեակ տեսիլը ունի

Ընկերութիւնը ինքն նպատակներով ապահովագրելիներու կը կատարէ ամէն տեսակ պարտականութիւններ ու շրջանառի մէջ, ապրանքներ փոխադրելու համար ինքնուրոյն ոչխարներ, ձիեր, եզներ, սայլեր եւ այլ անհրաժեշտ իրեր։

Ընկերութեան ներկայ կարողութիւնը հետեւեալն է՝

Ընկերութեան գործառնական կապիտալը	10,666,666 ֆր.
Ընկերութեան պահուստի գումար	190,309,000 »
Ընդհանուր ապահովագրուած գումար	639,387,000 »
1909 տարուան մէջ կրած վնասներուն ու տոկոս	88,218,000 »

Ներկայ տեսակ ապրանքներուն համար ապահովագրութեան դիմում կրնան ընել՝

ի. Պոլսոյ մասնակիցին, Գալաթիա, Նոր Կիմոսու, 245, Հարուստ յարկ, բիւր 5

Ընդհանուր Ներկայացուցիչ եւ Վերատեսուչ

Ա. ՀԱՄԱԼՃԵԱՆ

Ներկայացուցիչներ եւ վերատեսուչներ ամէն տեղ։

Ձեռնարկներու եւ ապահովագրութեանց համար դիմել ընկերութեան գրասենեակը։

Գրասենեակի ժամերը՝ առաւօտեան 8 է մինչեւ երեկոյեան 5։

Հեռաձայն Գալաթիա 1909

Հեռագրական հասցէ՝ Ընկերութիւն Պոստան

Ընկերութեան Գործակատարներ կան Պէյօղլուի մէջ՝ Ռուսական Դեսպանատան դիմաց, Ֆրանսական Դեսպանատան դիմաց, Ռուսական Հիւանդանոցի դիմաց, Ռու